

Pri materi.

Zložil Silvín Sardenko.

1.

Po celem selu
luči spe,
le v koči naši
bdita dve.

Iz vežnih prva seva lin:
Ko bi se morda vrnil sin?
Pri drugi mati srčnovdan
k nebesom vzdih pošilja zanj.

Če prva luč mi
dogori,
naj sije druga
vse noči!

2.

Črnó me gleda črna noč.
— Odpri mi, mati!
Kako bi me ne bilo strah
pod oknom stati!

Ti sin? In zdaj, ko v mirnem snu
stvar sniva vsaka?
— A mene, mati, sen in mir
pri tebi čaka.

Odmeknila zapah od vrat
in dom odprla,
v oko mi je predolg, predrag
pogléd uprla.

Samó da si se vrnil spet,
da nisem sama;
kar morem, vse ti rada dam
iz tega hrama!

— Nobene stvarce, mati, ne,
mi ne prinesi!
Le k meni sedi kot nekdej:
Ti sama vse si!

3.

O, mati! Zlata mati moja,
ti misli mojih misel verna,
detinskih mojih sanj kraljica,
ljubezen moja neizmerna.

Le ti ga moreš tolažiti
in utešiti bol nemilo,
saj v tvojem mehkem naročaju
srce nekóč je moje bilo.

Le ti umeti moreš sina,
ki v dušo prve si besede
mu šepetala in vtopila
v oko si prve mu poglede.

Govori, mati! — — — Ah, slaboten
je glas od usten posinelih —
pa še je górek, še iz njega
tolažbe tople pijem kelih.

4.

Še, moj Alojzij, še!
Postárali me dnovi,
pobelili snegovi —
todà ljubezni ne.

Še vedno v njej živim:
Kot reka večnomlada,
četudi mlin razpada,
še vedno vre nad njim.

Sedaj je Bog s teboj.
Ko trnjeve se poti
razgrinjajo nasproti,
odslej še bolj si moj.

Kaj jaz sem bolečin
nezabnih prebolela!
Čas boja, truda, dela
poslej pa tvoj bo, sin.

5.

Vse se zabi, vse.
Ne, pozabi ne,
ali preboli,
preboli se vse.

Brata mojega
ni nikoli več,
zabil nisem ga —
a ni boli več.

In očeta spet
ne pričakam več,
zabil nisem ga —
a ne plakam več.

Mati tudi ti,
mati miljena,
v grob odromati
boš prisiljena.

Vedi večni Bog
— ako doživim —
kdaj izgubo to,
kdaj jo prebolim?

6.

— Kadar tebe več ne bo,
kam se bom zatekal,
in komú bom tisti čas
svojo bol izrekal?

Kadar mene več ne bo:
v hram boš sveti hodil,
Njemu tožil brez besed,
Večni te bo vodil.
Utolažen brez besed
hodil spet iz hrama,
in kropil boš tisto prst,
kjer bo moja jama.

— In kropil bom slednjikrat
prst na tvoji jami
z blagoslovljeno vodó,
ali pa s solzámi.

7.

Ne bodi tožna, da ti tožim!
Zakaj si dala mi srce,
dovzetno bolj za vse gorjé
kot za veselje vse?

Če rosni biser jo poljubi,
na roži vrednost ena več:
na duši čednost ena več,
če rada bol sprejmè.

Obhaja cerkev dvakrat praznik
Marije Sedemžalosti,
Marije Sedemradosti
te pa še énkrate ne!

8.

Moj sin! — Če hočeš mir, ta rajski med,
nikogar ne zahtevaj srčnovnet,
da bi v ljubezni ljubil te iskreni,
v odpovedih se duh ponižni ceni.
Kajneda grének moj je opomin?
Pa te bo čuval mnogih bolečin.

In tisočerno vrne ti Gospod
veselje, ki si pustil je drugod.
A teh sladkosti ne bi duša pila,
ko bolj bi stvar od Stvarnika ljubila.
Tako prečisto božja se žari,
da vsa tolažba svetna jo skali.

Ne bo več duša mučno hrepenela,
da bi v ljubezni z drugo se objela.
V Gospodovo preblaženo srce
vse srčne misli tvoje pribeže,
kot grlice pred uro pred viharo
zakrijejo se v razpoklino varno.

Moj sin! Pa se ne boj, da morebiti
nikogar ne bi mogel več ljubiti,
ko bi ljubiti Njega smel samó:
še bolj gorkó boš ljubil, bolj zvestó.
Ne bo ljubezen gnala te pogubna,
ljubezen gnala bo te bogoljubna:
Kar ljubiš, ljubi v Njem, po Njem in z Njim!

9.

Jaz sem romar in pastir:
le počiti smem,
a nikjer obstati ne —
pridem, pa že grem.

Naj si gladek pot je moj,
ali skalovit;
naj je z žarki pozlačen,
ali v mrak zakrit:

Pride noč. Na potu grob
izkopljite mi,
nanj pastirsko palico
zasadite mi!

Morda vzraste rožni grm?
morda trnov les?
morebiti limbar bel
vzklije do nebes?

10.

Še ti potoži, mati,
o svojih dneh,
o bolih svojih,
in o skrbih!

Nemara trn na vrtu
ne raste več?
zasadil že se je
v srce skeleč:

Li še kdaj sneg na črešnji
zacvete zal,
mar že je tvoja
lasé zapal!

Če še zvonovi naši
takó pojó,
kot šla bi himna
nad vso vasjo?

11.

Drugače, sin, je marsikaj,
odkar te bilo ni nazaj:
Na vrtu trn je osivel,
za listom list mu odšumel,
in črešnje že se starajo,

cveteti več ne marajo;
da se še bolj tam od grobov
razlega tožen glas zvonov.
Jaz v oknu slušam jih molče:
kdaj tudi meni zazvone?

